

Ofrena íntima

P.P.

Formosa x Formosa

Luz de Gas, 28 de febrer.

Malgrat ella, i beneïts els déus, Ester Formosa és una rara avis. Intèrpret, actriu i cantant que, perpetuant l'empremta d'altres gegants de la cançó europea, conjuga les seves arts a l'escenari i converteix els seus espectacles en una ofrena íntima, intel·ligent i poètica amb la cançó com a vehicle. El seu grau d'exigència i el punt de bon gust queden palesos amb l'elecció d'uns músics de primera -Maurici Villavecchia (direcció i piano), Horacio Fumero (contrabaix) i Matthew Simon (trompeta)- que li construeixen la solfa a mida d'algunes peces del repertori. Joc de complicitats que pren la màxima expressió en la participació del seu pare, Feliu Formosa, com a traductor i autor poètic de les cançons que es van succeint en el recital. I que la nit

passada es va estendre a més amb les col·laboracions puntuals de Sílvia Comes -responsable de la meitat dels temes- i de la portuguesa Amélia Muge.

Per recordar l'existència de Charles Trenet -*Bum*-, Formosa mereix els honors que calguin. Però aquest detall no és més que la cireta d'un exquisit pastís on també tenen cabuda Billie Holliday, Kurt Weill (*Nanna's lied*), Alfonsina Storni (*La carícia perdida*), Ibsen (*Cançó de Solveig*) i, per descomptat, l'enigmàtica Marlene Dietrich (*Lili Marleen*). De la mateixa manera cal agrair-li la descoberta de la cantautora sarda Marisa Sannia (*Ria' ria*), així com la reivindicació de la poeta alemanya Else Lasker-Schüler (*Amb tu daurat somrient*) i del Cadaqués de Rosa Leveroni (*Absència*). Tot recreant una atmosfera de proximitat, aires de cabaret enmig d'un clarobscur de màxima intensitat des d'on al darrere de la penombra s'erigeix, triomfadora, l'emoció.